

Vámpírfüzetek

2. kötet

szeretve

morgan rice

Morgan Rice

Szeretve

Серия «Vámpírfüzetek», книга 2

Аннотация

Caitlin és Caleb összefog, hogy együtt igyekezzenek megtalálni az egyetlen tárgyat, amely képes megállítani a közelgő vámpír és ember háborút: az elveszett kardot. Bár nagyon kétséges, hogy létezik-e egyáltalán a vámpírok történelmének legendás tárgya. Ahhoz, hogy bármi remény legyen a kard megtalálására, először nyomon kell követniük Caitlin származását. Vajon valóban ő az Egyetlen? A kutatásuk Caitlin apjának keresésével kezdődik. Ki volt ő? Miért kellett elhagynia Caitlint? Ahogy a keresési halad előre, úgy döbbenek meg a felfedezéstől, hogy ki is a lány valójában. De nem ők az egyetlenek, akik keresik a legendás kardot. A Blacktide klán is akarja, és mindig Caitlin és Caleb nyomában járnak. Ami rosszabb, hogy Caitlin testvére, Sam továbbra is megszállottan keresi az apját. De hamarosan Sam felett összezsapnak a hullámok és ő is a vámpírháború közepébe csöppen. Vajon ő veszélyeztetni fogja Caitlin és Caleb kutatását? Caitlin és Caleb utazásai villámlátogatások az olyan történelmi helyszínekre – a Hudson völgyétől Salemben, a történelmi Boston közepébe –, mint például a Boston Common dombja, ahová egykor a boszorkányokat lógatták fel. Miért olyan fontosak ezek a helyek a vámpírfaj számára? És mihez kezdenek

Caitlin származásával, és azzal, akivé ő lesz? De lehet, hogy mégsem fogják megtenni. Caitlin és Caleb egymás iránti szerelme kivirágzik. És lehet, hogy az ő tiltott kapcsolatuk mindent elpusztít, amiért csak küzdöttek.. A Vámpírfüzetek 3 – 11 kötetei már most is elérhetőek! A Szeretve, a Vámpírfüzetek sorozat második kötete, éppen olyan nagyszerű, mint az első kötet, az Átváltozva; telis-tele akcióval, romantikával, kalanddal és izgalommal. Ez a könyv egy csodálatos kiegészítése a sorozatnak, és majd még többet szeretnének olvasni Morgan Rice-től. Ha szerette az első könyvet, fogja a kezébe ezt is, és mindenbe újra beleszeret. Ez a könyv olvasható, mint egy folytatás, de ahogy Rice is írja, nem kell, hogy ismerje az első könyvet ahhoz, hogy élvezze ezt a csodálatos kiegészítést. Vampirebooksite. com A Vámpírfüzetek sorozatnak volt egy nagyszerű indítása, és a Szeretve különösen olyan könyv, amit még éjszakára sem tenne le. A könyv vége tele van feszültséggel, ami annyira lenyűgöző, hogy azonnal meg szeretné vásárolni a következő könyvet, csak hogy lássa, mi történik. Mint látható, ez a könyv egy hatalmas előrelépés a sorozatban, és ezért egy csillagos ötöst érdemel. A Dallas Examiner A Szeretve című kötetben Morgan Rice újra bizonyítja magáról, hogy egy rendkívül tehetséges mesélő.. Vonzó és szórakoztató, azon kaptam magam, hogy sokkal jobban élvezem ezt a könyvet, mint az első, és nagyon-nagyon várom a következő részt. A Romance Reviews

Содержание

Első fejezet	14
Második fejezet	27
Harmadik fejezet	46
Negyedik fejezet	51
Ötödik fejezet	56
Конец ознакомительного фрагмента.	62

szeretve

(Vámpírfüzetek 2. kötet)

morgan rice

fordította: róbert zsolt

Morgan Rice-ról

Morgan Rice, a tizenhét kötetet tartalmazó A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE című epikus fantasy sorozat, a tizenegy kötetet tartalmazó (és bővülő) VÁMPÍRFÜZETEK című sorozat, a két kötetet tartalmazó (és bővülő) A TÚLÉLÉS TRIOLÓGIA című poszt-apokaliptikus thriller, és az új, két kötetet tartalmazó (és bővülő) KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK epikus fantasy sorozat legkelendőbb írója az US TODAY listáján. Morgan könyvei elérhetőek ebook, hang – és nyomtatott formátumokban, a könyvek fordításai pedig több mint 25 nyelven érhetőek el.

Morgan szeretne hallani felőled, ezért nyugodtan látogasd meg az oldalát a www.morganricebooks.com webcímen, csatlakozz a levelezőlistához, ahol ingyenes könyvek és ingyenes ajándékok várhatnak rád. Töltsd le az ingyenes applikációt, szerezd meg a legfrissebb exkluzív híreket, csatlakozz a Facebookon és a Twitteren, és maradjunk kapcsolatban!

Válogatott elismerések Morgan Rice részére

„Egy könyv, amely az Alkonyatnak és a Vámpírnaplóknak kíván vetélytársa lenni, és amit majd a

legutolsó oldalig el akarsz olvasni. Ha szereted a kalandokat, a szerelmet és a vámpírokat, akkor ez a könyv neked szól!”

--Vampirebooksite.com (Az Átváltozva című könyvről)

”Rice remek munkát végzett azzal belevitt téged a történetbe már a kezdetektől, amelyhez egy kiváló minőségű leíró nyelvet használt, ami túlmutat néhány egyszerű puszta képleírásnál... Kitűnően megírt, és rendkívül gyorsan olvasható.”

--Black Lagoon Reviews (Az Átváltozva című könyvről)

”Az Átváltozva egy remek történet a fiatal olvasók számára. Morgan Rice jó munkát végzett azzal, hogy egy érdekes csavart helyezett el a történetben... Frissítő és egyedülálló. A sorozat egy lányra ... egy rendkívüli lányra fókuszál! ... Könnyen olvasható, de rendkívül eseménydús... Értékelte PG.”

--The Romance Reviews (Az Átváltozva című könyvről)

”A kezdetektől fogva megragadta a figyelmemet, és nem engedte el... Ez a történet egy lenyűgöző kaland, amely pörgős és eseménydús a legelejétől fogva. Egy unalmas pillanat sincs benne.”

--Paranormal Romance Guild (Az Átváltozva című könyvről)

”Telis-tele akcióval, romantikával, kalanddal és izgalommal. Fogja a kezébe ezt is, és az egészbe újra beleszeret.”

--vampirebooksite.com (Az Átváltozva című könyvről)

”Egy nagyszerű kezdet után, a sorozat következő kötete különösen olyan könyv, amit még éjszakára sem tennél le. A könyv vége tele van feszültséggel, ami annyira lenyűgöző, hogy azonnal meg szeretné vásárolni a következő könyvet, csak hogy lássa, mi történik.”

--A Dallas Examiner (A Szeretve című könyvről)

”Morgan Rice újra bizonyítja magáról, hogy egy rendkívül tehetséges mesélő... Ez a könyv széles közönségnek fog tetszeni, beleértve a fiatal vámpír/fantasy műfaj rajongóit. A könyv vége olyan váratlan fordulatot tartogat, ami hosszú időre ledöbbenti az olvasót.”

--The Romance Reviews (A Szeretve című könyvről)

Morgan Rice könyvek

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK

A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE (Első kötet)

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE

A HŐSÖK KÜLDETÉSE (1 kötet)

A KIRÁLYOK SORSA (2. kötet)

A SÁRKÁNYOK SORSA (3. kötet)

A BECSÜLET SIRALMA (4. kötet)

A DICSŐSÉG ESKÜJE (5. kötet)

A HŐSIESSÉG MEGBÍZÁSA (6. kötet)

A KARDOK RÍTUSA (7. kötet)
A FEGYVEREK FOGADÁSA (8. kötet)
VARÁZSLATOK EGE (9. kötet)
A PAJZSOK TENGERE (10. kötet)
AZ ACÉL URALMA (11. kötet)
A TŰZ BIRODALMA (12. kötet)
A KIRÁLYNŐK URALMA (13. kötet)
A TESTVÉREK FOGADALMA (14. kötet)
A HALANDÓK ÁLMA (15. kötet)
A LOVAGI TORNA (16. kötet)
A HARC AJÁNDÉKA (17. kötet)

A TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA

AZ ELSŐ ARÉNA: RABSZOLGAKERESKEDŐK (1

kötet)

ARÉNA KETTŐ (2. kötet)

VÁMPÍRFÜZETEK

ÁTVÁLTOZVA (#1 Kötet)

SZERETVE (#2 Kötet)

ELÁRULVA (#3 Kötet)

ELRENDELVE (#4 Kötet)

VÁGYAKOZVA (#5 Kötet)

ELJEGYEZVE (#6 Kötet)

MEGESKÜDVE (#7 Kötet)

ALAPÍTVÁ (#8 Kötet)

FELTÁMADVA (#9 Kötet)

VÁGYÓDVA (#10 Kötet)

BEVÉGEZVE (#11 Kötet)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

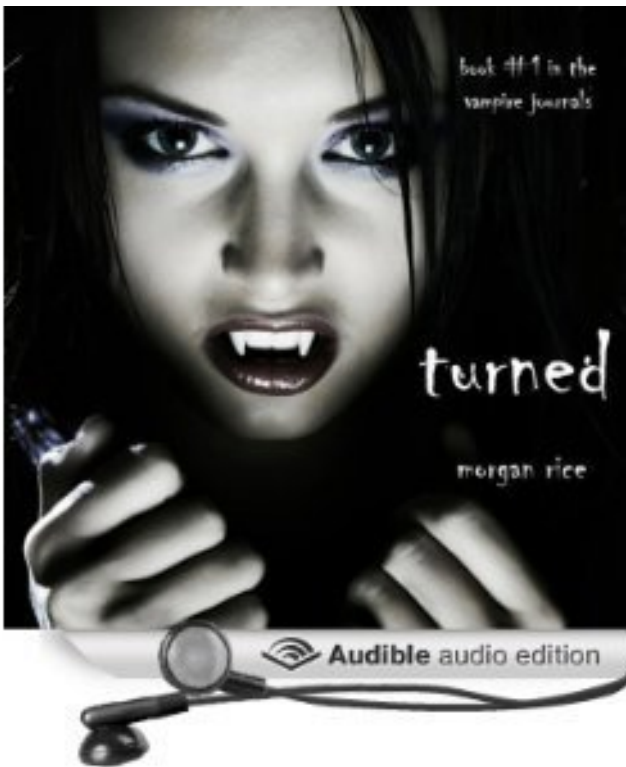

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Hallgassa a VÁMPÍRFÜZETEK sorozatot hangoskönyv formátumban!

TARTALOMJEGYZÉK

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Tizenhatodik fejezet](#)

[Tizenhetedik fejezet](#)

[Tizennyolcadik fejezet](#)

[Tizenkilencedik fejezet](#)

[Huszadik fejezet](#)

[Huszonegyedik fejezet](#)

[Huszonkettedik fejezet](#)

[Huszonharmadik fejezet](#)

[Huszonnegyedik fejezet](#)

[Huszonötödik fejezet](#)

[Huszonhatodik fejezet](#)

[Huszonhetedik fejezet](#)

[Huszonnyolcadik fejezet](#)

[Huszonkilencedik fejezet](#)

Copyright © 2011 by Morgan Rice

Minden jog fenntartva. A megengedett kivételektől eltekintve az 1976-os amerikai szerzői jogi törvény értelmében a

kiadványnak egyetlen része sem másolható, nem terjeszthető, és nem továbbítható semmilyen formában és semmilyen eszközzel, nem tárolható adatbázisban vagy visszakereshető rendszerben, a szerző előzetes engedélye nélkül.

Ez az ebook csak személyes használatra engedélyezett. Ezt az ebookot nem lehet újra értékesíteni, vagy másoknak eladni. Ha szeretné megosztani ezt a könyvet egy másik személlyel, kérjük, vásároljon meg minden további példányt a címzettek részére. Ha olvassa ezt a könyvet, és nem vásárolta meg, vagy nem csak saját használatra vásárolta, akkor kérjük, küldje vissza, és vegye meg a saját példányát. Köszönjük, hogy tiszteletben tartja a szerző kemény munkáját.

Ez egy kitalált történet. Nevek, személyek, vállalkozások, szervezetek, helyek, események és esetek kizárólag szerző képzeletének teremtménye, vagy már egy létező fiktív. Bármilyen hasonlóság valós személyekkel, élőkkel vagy holtakkal, csak a teljesen véletlen egybeesés műve.

TÉNY:

1692-ben, Salemben egy tucat tizenéves lány – az úgynevezett „megátkozottak” – körében rejtélyes betegség ütötte fel a fejét, amely hisztérikussá tette őket. Egymástól függetlenül állították, hogy a helyi boszorkányok gyötrik őket. Ez vezetett a salemi boszorkányperekhez.

A titokzatos betegség oka, amely magával ragadta a tizenéves

lányokat, máig megmagyarázatlan maradt.

”Azt álmodá, hogy látta szobromat,
Mely, mint szökőkút száz csövön, csupa,
Vért áradott. S több izmos római
Mosolyogva fürdeté meg benn’ kezét
S ő ebben intést, gyászos jóslatot,
Gonosz jövődőt lát...”

--William Shakespeare, Julius Caesar
(Fordította: Vörösmarty Mihály)

Első fejezet

A Hudson völgye, New York

(Napjainkban)

Caitlin Paine hetek óta először érezte nyugodtnak magát. Hátát egy bála szénának vetve, kényelmesen ült a kis pajta padlóján, és lehelgetett. Mintegy három méterre, egy kis tűz égett a kő kandallóban; épp egy hasábot tett a tűzre, és a fa pattogása megnyugtatta őt. A március még nem ért véget, és ma különösen hideg volt. A szemközti falon lévő ablak remek kilátást nyújtott az éjszakai égboltra, és látható volt, hogy a hó még mindig esik.

A pajta fűtetlen volt, de Caitlin elég közel ült a kandallóhoz, hogy érezze a tűz melegét. Ahogy kényelmesen elhelyezkedett, érezte amint a szemhéja elnehezül. A tűz illata uralta a pajtát, és ahogy egy kicsit jobban hátradőlt, a feszültség lassan kezdett eltávozni a vállából és a lábából.

Persze tudta, hogy a békesség igazi oka nem a tűz, vagy a puha széna, vagy akár a pajta menedéke. Ez neki volt köszönhető, Calebnek. Csak ült, és némán nézte őt.

Caleb vele szemben, úgy öt méterre helyezkedett el, teljesen mozdulatlanul. Aludt, s a lány megragadta a lehetőséget, hogy tanulmányozza az arcát, a tökéletes vonásait, a sápadt, áttetsző bőrét. Soha nem látott még egy ilyen tökéletesen cizellált ábrázatot. Olyan szürreális volt, mintha egy szobrot bámulna. Nem tudta felfogni, hogy ő már 3000 éves. Caitlin, az ő 18 évével

már most idősebbnek nézett ki, mint ő.

De ez több volt, mint csak egy egyszerű ábrázat. Volt körülötte egy levegő, egy finom energia, amit árasztott. A békesség nagyszerű érzése. Amikor a férfi közelében volt, tudta, hogy minden rendben lesz.

Egyszerűen csak boldog volt, hogy a férfi még mindig mellette van. És reménykedett, hogy továbbra is együtt maradnak. De egy kicsit korholta is magát, hogy milyen bajt okozott neki. Tudta, hogy a srácok többsége nem maradna mellette. Egyszerűen nem ilyen a természetük.

Caleb olyan csendesesen aludt – kis lélegzeteket véve –, hogy jó volt reá néznie. Korábban elment, ahogy mondta „„táplálkozni”, és sokkal fesztelenebbül tért vissza, kezében egy köteg farönkkel. Aztán kitalálta hogyan zárja le a pajtaajtót, és tartsa kint a havas huzatot. Tüzet rakott, és most hogy ő alszik, a lány táplálta a lángokat.

Caitlin felemelte a kezét, és ivott egy kortyot a pohárnyi vörösborból. Érezte amint a meleg folyadék megnyugtatja. Itt találta az üveget egy ládában, egy köteg széna alatt; emlékezett rá, hogy a kisöccse tette erre a biztos helyre egy hónappal ezelőtt, csak úgy, szórakozásból. Caitlin soha nem ivott, de nem látott problémát néhány kortyban, különösen azok után, amiken keresztülment.

A naplóját kinyitva tartotta az ölében; egyik kezében egy toll, a másikban pohár. Már húsz perce tartogatta a tollat. Fogalma sem volt, hol kezdje. Még soha nem volt baja az írással korábban, de

ez most más volt. Az elmúlt néhány nap eseményei túl drámaiak voltak a számára, túl nehéz volt feldolgoznia őket. Hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy nyugodtan tudott ülni. És az első alkalommal érezte biztonságban magát.

Úgy döntött, hogy legjobb az elején kezdeni. Arról, ami történt. Miért is van ő itt. Kicsoda is ő. Persze, ezt még magának is fel kell dolgoznia. Ugyanis többé már abban sem volt biztos, hogy meg tudja válaszolni a kérdéseket önmagának.

*

Az élet normális volt – egészen a múlt hétig. Már éppen kezdtem megkedvelni Oakville-t. Aztán anya egyszer csak elénk állt, és bejelentette, hogy elköltözünk. Már megint. Az élet teljesen a feje tetejére állt, mint már annyiszor.

Ezúttal rosszabb volt. Ez nem egy másik külváros volt. Hanem New York. Egy városi középiskola a beton dzsungelben. És egy veszélyes környéken.

Sam is dühös volt. Az beszéltük, hogy nem megyünk vele, hanem lelépünk. De az igazság az volt, hogy nem volt hova mennünk.

Így hát együtt maradtunk. Titokban mindketten megfogadtuk, hogy ha nem tetszik, lelépünk. Keresünk valamit. Bárhol. Talán még apát is megpróbáljuk újra lenyomozni, bár mindketten tudtuk, hogy ez nem fog megtörténni.

És akkor történt minden. És olyan gyorsan. A testem megváltozott. Átváltozott. Még mindig nem tudom, hogy mi történt, vagy mivé lettem. De tudom, hogy többé már nem

vagyok ugyanaz az ember.

Emlékszem arra a végzetes éjszakára, amikor mindez elkezdődött. A Carnegie Hallban. A randevúm Jonah-val. És akkor ... a szünetben. Táplálkoztam? Megöltem valakit? Még mindig nem emlékszem. Csak azt tudom, amit nekem mondtak. Tudom, hogy tettem valamit az éjjel, de az egész elmosódott az elmében. Bármit is csináltam, még mindig nem tudtam kiheverni, amit elkövettem. Soha nem akartam bántani senkit.

A következő napon éreztem a változást magamon. Határozottan erősebb és gyorsabb lettem, és érzékenyebb lettem a fényre. Éreztem dolgokat is. Az állatok furcsán viselkedtek körülöttem, és éreztem, hogy magam is furcsán viselkedek körülöttük.

És ott volt anya. Azt mondta, hogy ő nem az igazi anyám; aztán a vámpírok megölték, azok, akik engem is üldöztek. Sosem akartam volna, hogy ez történjen velem. Még mindig úgy érzem, hogy az én hibám. De ahogy minden mással, ezzel sem tudtam mit kezdeni. Csak arra tudtam figyelni, ami előttem volt, amit kezelni tudtam.

És ott volt az, amikor elkaptak. Azok a rémisztő vámpírok. És aztán a megmenekülésem. Caleb. Biztos vagyok benne, hogy nélküle már megöltek volna. Vagy még rosszabb.

Caleb klánja. A népe. Annyira más. De vámpírok, úgyhogy mindegy. Területi törekvések. Féltékenység. Gyanúsítás. Kivetettek engemet maguk közül, és Calebnek sem adtak sok választási lehetőséget.

De ő döntött. Mindennek ellenére engem választott. Aztán újra megmentett. Mindent kockára tett értem. Ezért kedvelem őt. Jobban, mint azt valaha is gondolná.

Viszonoznom kell neki a segítséget. Azt hiszi, én vagyok az Egyetlen, valamiféle vámpír messiás, vagy micsoda. Meg van róla győződve, hogy én fogom őt elvezetni valamilyen elveszett kardhoz, ami megállítja a vámpírháborút, és mindenkit megment. Én, személy szerint nem hiszem. A saját népe sem hiszi el. De tudom, hogy csak ennyije maradt, és most ez jelenti a világot a számára. Mindent kockára tett értem, ezért az a legkevesebb, hogy megteszem, amit csak lehet. Számomra ez még csak nem is a kadról szól. Csak nem akarom, hogy elmenni lássam.

Így hát megteszem, amit csak tudok. Egyébként, mindig is meg akartam találni az apámat. Tudni akarom, hogy ki is ő valójában. Ki vagyok én valójában. Még ha tényleg félig vámpír, félig ember, vagy akármi is vagyok. Szükségem van a válaszokra. Ha mást nem is, de azt tudnom kell, hogy mivé válok...

*

– Caitlin?

Kábultan nézett fel Calebre, aki a kezét gyengéden a lány vállára helyezve állt felette. Mosolygott.

– Azt hiszem, elaludtál – mondta.

Caitlin körülnézett, majd látva a nyitott naplóját az ölében, gyorsan összecsapta azt. Érezte, hogy elpirul. Remélte, hogy

Caleb nem olvasott bele a naplójába. Főleg, hogy nem olvasott a vele kapcsolatos érzéseiről.

Felült, és megdörgölte a szemét. Még mindig éjszaka volt, és a tűz még égett, bár leginkább már csak parázslott. Caleb szintén csak most ébredhetett fel. Azon tűnődött, hogy milyen sokáig aludhatott.

– Sajnálom – mondta. – Már napok óta nem aludtam.

Caleb újra elmosolyodott. Odament a tűzhöz, és rádobott még néhány fát. A hasábok ropogtak és sziszegtek, ahogy a tűz feléledt. Caitlin érezte, ahogy a meleg újra eléri a lábát.

Ahogy Caleb ott állt a tüzet bámulva, mosolya lassan elhalványult, mintha elveszne a gondolataiban. Miközben belenézett a lángokba, az arcát megvilágította a meleg fény, amitől még vonzóbb volt. Nagy, világosbarna szeme tágra nyílt, és ahogy a lány nézte, a szeme színe világoszöldre változott.

Caitlin kihúzta magát ültében. Megint kortyolt a vörösborból, s az ital jólesően felmelegítette. Jó ideje nem evett, ezért az alkohol egyből a fejébe szállt. Látta, hogy a másik műanyag pohár is ott van, és eszébe jutott a jó modor.

– Önthetek egy kicsit? – kérdezte. – Vagyis, úgy értem, nem tudom, iszol-e... – tette hozzá egy kicsit idegesen.

Caleb nevetett.

– Igen, a vámpírok is isznak bort – mondta mosolyogva, és odament megfogni a poharat, amíg a lány töltött bele.

Caitlin meglepődött. Nem a szavaktól, hanem a nevetéstől. Lágy volt, elegáns, és simán beleolvadt a szobába. Mint minden

más, ez is titokzatos volt körülötte.

Miközben a poharat a szájához emelte, a férfi szemébe nézett, remélve, hogy a férfi is belenéz az ő szemébe.

Úgy tett.

Aztán mindketten egyszerre fordították el tekintetüket. Caitlin érezte, hogy szíve gyorsabban ver.

Caleb visszament a helyére, a szénabálára, hátradőlt, és a lányt nézte. Most úgy tűnt, hogy ő tanulmányozza őt. A lány ettől feszélyezve érezte magát.

Önkéntelenül is végigszaladt a keze a ruháján, és azt kívánta, bárcsak volna rajta valami csinosabb holmi. Az elméje száguldott, megpróbálta felidézni, mi az, amit felvett. Valahol útközben – már nem tudott visszaemlékezni, hogy hol – megálltak egy-egy rövid ideig néhány városban, és valahol bement az egyetlen boltba – az Üdvhadsereg boltjába –, ami nyitva volt, és talált egy váltás ruhát.

Rémülten nézett le a ruhájára, és alig ismerte fel önmagát. Egy szakadt, kopott farmert viselt, egy számára is túl nagy cipőt, és egy pulóvert a póló felett. Ezen felül, van egy borsólila kabátja, amiről egy gomb hiányzik, és szintén túl nagy rajta. De legalább meleg. És most éppen erre volt szüksége.

Egy kicsit szégyellte a ruháját. Miért kell, hogy Caleb így lássa? Ilyen az ő szerencséje; első alkalommal találkozik egy férfivel, akit igazán kedvel, és még csak esélye sincs, hogy rendbe szedje magát. Nem volt fürdőhelyiség a pajtában, és még ha lett volna is, még smink sem volt nála. Zavarában elfordította róla a

tekintetét.

– Sokáig aludtam? – kérdezte Caitlin.

– Nem hiszem. Magamtól ébredtem fel – mondta Caleb hátradőlve, kezét átfuttatva a haján. – Én korán táplálkoztam ma este. Ez kifogott rajtam.

Caitlin a férfire nézett.

– Magyarázd el nekem – kérte.

A férfi kérdően nézett rá.

– A táplálkozást – tette hozzá a lány. – Mint például, hogyan működik? Te ... embereket ölsz?

– Nem, soha – mondta.

A helyiségre csend borult, ahogy Caleb összeszedte a gondolatait.

– Mint minden a vámpírfajban, ez is bonyolult – mondta. – Attól függ, hogy milyen típusú vámpír vagy, és melyik klánba tartozol. Az esetemben, én csak állatokból táplálkozom. Szarvasból, többnyire. Ezek túlnépesedett állatok, és egyébként is, az emberek szintén vadásznak rájuk, még csak nem is az evés miatt.

Az arckifejezése komorrá változott.

– De más klánok nem ilyen kegyesek. Ők embereken élnek. Általában nemkívánatosakon.

– Nemkívánatos embereken?

– Hajléktalanok, elhagyatottak, prostituáltak ... azok, akiket nem vesznek észre, ha eltűnnek. Így ment ez mindig is. Nem akarják felhívni a figyelmet a fajra.

Ezért tartjuk úgy, hogy a klánom – az én vámpírfajtám – egy tiszta vérű, míg más fajták tisztátalanok. Amiből táplálkozol ... annak az energiája jár át téged.

Caitlin csak ült, és gondolkodott.

– És mi van velem? – kérdezte.

Caleb értetlenül nézett rá.

– Miért akarok néha táplálkozni, máskor pedig nem?

A férfi összevonta szemöldökét.

– Nem tudom biztosan. Számodra más a helyzet. Te egy félvér vagy. Ez egy nagyon ritka dolog... Csak azt tudom, hogy most jött el a te időd. Mások, egyik napról a másikra változnak át. Számodra ez egy folyamat. Időbe telhet, hogy elrendeződjön benned, hogy átmenj azokon a változásokon, amiken át kell esned.

Caitlin visszagondolt, és eszébe jutott az éhségérzete, ahogyan az úrrá lett rajta a semmiből. Hogy nem tudott semmi másra sem gondolni, csak a táplálkozásra. Szörnyű volt. Félt, hogy újra megtörténik.

– De honnan tudhatom, hogy mikor fog újra megtörténni?

Caleb ránézett.

– Nem tudhatod.

– De soha nem akarok embert ölni – mondta. – Soha.

– Nem kell. Táplálkozz az állatokból.

– De mi van, ha ez történik, és én valahol rossz helyen vagyok?

– Meg kell tanulnod irányítani. Csak gyakorlat kérdése. És akaraterő. Ez nem könnyű. De lehetséges. Irányítható. Ez az,

amin minden vámpír keresztülmegy.

Caitlin azon gondolkodott, milyen lehet elfogni egy állatot, és táplálkozni belőle. Tudta, hogy már gyorsabb, mint valaha is volt, de nem tudta, hogy eléggé gyors-e. És azt sem tudná, hogy mit csináljon, ha éppenséggel elkapna egy szarvast.

A férfira nézett.

– Megtanítasz engem? – kérdezte őt reménykedve.

– A táplálkozás szent dolog a mi fajunkban. Ez mindig egyedül történik – mondta halkán és bocsánatkérően. – Kivéve...

Elhallgatott.

– Kivéve? – kérdezte Caitlin.

– A házassági szertartást. Ami összeköti a férjet és a feleséget.

A férfi félrefordult, és a lány látta, hogy arckifejezése megváltozik. Érezte amint a vér az arcába tolult, és hirtelen nagyon melege lett.

Nem faggatta tovább. Most nem volt éhségérzete, és tudta mit kell tennie, ha rátör. Remélte, hogy akkor majd mellette lesz.

Különben is, valahol mélyen, nem is igazán érdekelte a táplálkozás, sem a vámpírok, sem a kard, egyáltalán semmi. Valójában csak róla akart tudni. Vagyis, hogy igazából, hogyan is érez iránta. Olyan sok mindent akart tőle megkérdezni. Miért tettél mindent kockára értem? Csak azért, hogy megtaláld a kardot? Vagy valami másért? Ha megtaláltad a kardod, akkor is velem maradsz? Annak ellenére, hogy a kapcsolat tiltott az emberrel, mégis átlépnéd a határt miattam?

De félt feltenni ezeket a kérdéseket. Ezért inkább, csak annyit

mondott:

– Remélem, megtaláljuk a kardod.

Béna, gondolta magáról. Ez volt a legtöbb? Nem tudnád végre venni a bátorságot, és kimondani azt, amire gondolsz?

De a férfi energiája túl erős volt, és amikor ő körülötte volt, megnehezítette, hogy tisztán gondolkodjon.

– Ahogy én is – felelte. – Ez nem egy átlagos fegyver. Ez egy, a fajtánk által évszázadok óta áhított tárgy. Úgy hírlük, hogy ez a török kard a legnemesebb példány, amit valaha készítettek egy olyan fémből, ami megöl minden vámpírt. Ezzel, mi legyőzhetetlenek lennénk. Nélküle...

Elhallgatott, láthatóan már a következmények elhangzásától is tartott.

Caitlin azt kívánta, bárcsak itt lenne Sam, és segítene elvezetni őket az apjához. Újra végigtekintett a pajtán, de semmilyen friss nyomát sem látta az öccsének. Megint azt kívánta, hogy bárcsak ne vesztette volna el a telefonját az úton. Sokkal könnyebbé tenné az életét.

– Sam mindig itt lógott – mondta. – Biztos voltam benne, hogy itt lesz. Tudom, hogy visszajött ebbe a városba – ebben biztos vagyok. Sehova máshova nem menne. Holnap majd elmegyünk az iskolába, és beszélök a barátaimmal. Akkor majd kiderül.

Caleb bólintott.

– Azt hiszed, tudja, hol az apád? – kérdezte.

– Én ... nem tudom – felelte. – De tudom, hogy ő sokkal többet tud róla, mint én. Örökké megpróbálta megtalálni őt. Ha

bárki tud valamit, akkor ő, az.

Caitlin visszagondolt azokra az időkre, amikor Sam mindig kereste az apját; mutatta az új nyomokat, majd rendre csalódott bennük. Egész éjszakákon át a lány ágyának szélén üldögélt. A vágya, hogy megtalálja az apjukat olyan elsőprő volt, mintha egy élő dolog lett volna a bensőjében. A lány is érezte ezt, de nem annyira, mint ő. Bizonyos szempontból, Sam csalódottságát nehezebb volt végignéznie.

Caitlin az elcseszett gyermekkorukra gondolt, hogy mi mindent elmulasztottak, és hirtelen előtörték az érzések. Egy könnycsepp formálódott a szeme sarkában, de zavarában gyorsan letörölte, remélve, hogy Caleb nem látta.

Pedig látta. Már régóta őt figyelte.

A férfi lassan felkelt, és leült mellé. Olyan közel volt, hogy szinte érezte az energiáját. Erőteljes volt. A szíve hevesebben kezdett el verni.

Caleb gyengéden átfuttatta az ujjait a lány haján, helyreigazítván néhány kósza tincset a homlokán. Aztán végigsimította kezét a szeme sarkán, majd le az arcán.

Caitlin a padlót bámulta, mintha a deszkák repedéseit vizsgálná, pedig csak félt a férfi szemébe nézni. Érezte az ő átható tekintetét.

– Ne aggódj – mondta Caleb, és a lány, mély hangja egyszeriben teljesen megnyugtatta a lányt. – Meg fogjuk találni az apád. Együtt megtaláljuk.

De nem ez volt az, amiért aggódott. Miatta aggódott. Caleb

miatt. Hogy mikor hagyja el őt.

Ha szembefordult volna vele, most azon gondolkodna, hogy vajon megcsókolja-e őt. Majd' meghalt, hogy érezze az ajkai érintését.

De félt odafordítani a fejét.

Mintha órák teltek volna el mire összeszedte a bátorságát, hogy odaforduljon.

De addigra Caleb már elfordult. Hátával a szénabálának támaszkodva, a tűz fényével megvilágítva, szelíd mosollyal az arcán aludt el.

Caitlin közelebb csúszott hozzá és hátradőlt, a feje csak centikre volt Caleb vállától. Csaknem összeértek.

És ez majdnem elég volt neki.

Második fejezet

Caitlin elhúzta a pajta ajtaját, és hunyorogva nézett a hó borította világra. Hirtelen erős fájdalmat érzett a szemében, ahogy a fehér napfény visszatükröződött mindenről. A kezét a szeme elé kellett tennie, úgy elviselhetőbb volt.

Caleb kilépett mellé, miután befejezte a saját kezének és nyakának eltakarását egy vékony, átlátszó anyaggal. Olyan volt, mint a celofán, de mintha beleolvadt volna a bőrébe, ahogy magára tekerte az anyagot. Meg sem tudta mondani, hogy rajta van.

– Mi ez?

– Bőrtakaró fólia – mondta, és lefelé nézett, amint gondosan újra és újra betakarta a karját és a vállát. – Ez az, amit lehetővé teszi a számunkra, hogy kimenjünk a napfénybe. Ellenkező esetben a bőrünk megég. – Végigmérte a lányt. – Neked nem kell – még.

– Honnan tudod? – kérdezte.

– Hidd el – mondta vigyorogva. – Te is tudnád.

Benyúlt a zsebébe, és előhúzott egy kis doboz szemcseppet; hátradőlt, és tett néhány cseppet mindkét szemébe. Megfordult, és ránézett.

Bizonyára tudta, hogy fájlalta a szemét, mert finoman a lány homlokára tette a kezét.

– Dőlj hátra – mondta.

Caitlin hátradőlt.

– Most nyisd ki a szemed.

Amint kinyitotta, a férfi odahajolt, és belecseppentett mindkét szemébe.

Csípte, mint az őrült, ezért Caitlin lehunyta a szemét, és lehajtotta a fejét.

– Aúúú – mondta a szemeit dörzsölgetve. – Ha haragszol rám, mondd csak meg. – Vigyorgott. – Sajnálom. Először éget, de aztán meg lehet szokni. Az érzékenységed néhány másodpercen belül eltűnik.

Caitlin pislogott, és a szemét dörzsölte. Mikor a szeme már jól volt, felnézett. Igaza volt: minden fájdalom eltűnt belőle.

– A legtöbbünk még mindig nem merézkedik ki napsütés idején, ha nem muszáj. Mindannyian gyengébbek vagyunk napközben. De néha, meg kell tennünk.

Ránézett a lányra.

– Ez az iskola, ahova jár... – kezdte mondani. – Messze van?

– Csak egy rövid sétára – mondta, majd megfogta a karját, és átvezette a havas pázsiton. – Az Oakville középiskola. Ez volt az én iskolám is még néhány héttel ezelőtt. Az egyik barátomnak tudnia kell, hogy hol van.

*

Az Oakville Középiskola pontosan úgy nézett ki, mint amire Caitlin emlékezett. Különös érzés volt ide visszajönni. Felnézett az épületre, mintha csak vakáción lett volna, és most térne vissza a normális életbe. Egy rövid másodpercre még azt is elképzelte,

hogy az elmúlt hetek eseményei csak őrült álmok voltak. Hagyta magát álmodozni, hogy minden teljesen normális, épp amilyen volt. Jó érzés volt.

De amikor felpillantott, és Calebet látta maga mellett állni, tudta, hogy semmi sem normális. Ha volt valami bizarrabb, mint ide visszajönni, az a visszatérés Calebbel az oldalán. Igazán fura volt, ahogy belépett a régi iskolájába ezzel a gyönyörű, széles vállú, 190 cm-nél is magasabb, hosszúkás hajú férfival az oldalán, aki egy nyakat átölelő magas galléros fekete bőr viharkabátot viselt. Mintha csak egy tizenéves lányok közt népszerű magazin címoldaláról lépett volna ki.

Caitlin elképzelte, milyen reakció lesz, ha a többi lány meglátja vele. Elmosolyodott a gondolatra. Soha nem volt különösebben népszerű, és természetesen a srácok sem szenteltek sok figyelmet neki. Nem volt népszerűtlen – volt néhány jó barátja –, de aligha volt a középpontjában a legnépszerűbb klikkeknek. Úgy tippelte, átlagos volt. Még így is eszébe jutott az érzés, ahogy egyes népszerű lányok megvetették őt, akik mind úgy tűntek, mintha összetartoznának, fennhordott orral sétálva végig a folyosókon, figyelmen kívül hagyva mindenkit, akit nem tartottak olyan tökéletesnek, mint ők maguk.

Most talán majd észreveszik.

Felmentek az iskola lépcsőjén, és beléptek a széles kétszárnyú ajtón. Caitlin rápillantott nagy órára: 8 óra 30 perc. Tökéletes. Az első órát csak most fogják elhagyni, és hamarosan megtelnek

a folyosók. Ekkor kevésbé lesznek feltűnőek. És nem kell majd aggódniuk a biztonságiak vagy a folyosói engedélyek miatt.

Mintegy végszóra, a csengő megszólalt, és másodperceken belül a csarnokok elkezdnek megtelni.

Az oakville-i iskolában az volt a jó, hogy egy világ választotta el a rettenetes New York City középiskolától. Itt akkor is volt elegendő hely a folyosókon, ha mindenki ott volt. Nagy üvegablakok sorakoznak a falakon, amik beengedték a fényt és az ég látványát, és fákat láthattál amerre csak mentél. Ez már majdnem elég ahhoz, hogy hiányozzon. De csak majdnem.

Caitlinnek elege lett az iskolából. Gyakorlatilag csak néhány hónapra volt az érettségítő, de úgy érezte, hogy többet tanult az elmúlt néhány hétben, mintha még néhány hónapig bent ülne az osztályteremben, és kapna egy hivatalos diplomát. Szeretett tanulni, de akkor is ugyanolyan boldog lesz, ha soha nem megy vissza.

Ahogy végimentek a folyosón, Caitlin ismerős arcokat keresett. Útjuk során többnyire másodikosokkal és harmadikosokkal találkoztak, és nem vett észre senkit a végzős osztályokból. De ahogy mások mellett elmentek, meglepődött azon a reakción, amit minden egyes lány arcán látott: szó szerint Calebre meredtek. Nem volt egy olyan lány sem, aki megpróbálta volna elrejtetni, vagy akár csak képes lett volna másfelé nézni. Hihetetlen volt. Mintha csak Justin Bieberrel ment volna végig a folyosón.

Amikor Caitlin megfordult, látta, hogy a lányok mind

megálltak, és őket nézik. Többen egymásnak suttogtak.

Ő Calebre nézett, és azon tűnődött, hogy ő is észrevette-e ezt. De ha igen, akkor sem mutatta jelét, és bizonyára nem is érdekelte.

– Caitlin? – jött egy döbbszót hang.

Caitlin megfordult. Luisa volt ott, az egyik régi barátnője.

– Ó, Istenem! – tette hozzá Luisa izgatottan, és karját széles ölelésre vetette. Barátságosan megölelték egymást. Jó érzés volt egy ismerős arcot látnia.

– Mi történt veled? – kérdezte Luisa egy izgatott tempójú beszéddel, épp úgy, ahogy mindig is beszélt. A spanyol akcentusa azonnal kiszűrődött, mivel csak néhány éve költözött ide Puerto Ricóból. – Annyira össze vagyok zavarodva! Azt hittem, elköltöztél!? Küldtem üzenetet, és az IM-en is írtam neked, de soha nem válaszoltál...

– Nagyon sajnálom – mondta Caitlin. – Elvesztettem a telefonom, és nem voltam számítógép közelébe, és...

Luisa már nem figyelt. Calebet nézte, bámulta megbabonázva. A szája tátva maradt a szó szoros értelmében.

– Kicsoda a barátod? – kérdezte végül szinte suttogva. Caitlin mosolygott: még soha nem látta a barátnőjét ilyen idegesnek.

– Luisa, ő Caleb – mondta Caitlin.

– Örvendek – mondta Caleb, és mosolyogva kezét nyújtott.

Luisa csak bámult. Nyilvánvalóan annyira megdöbbszót, hogy szólni sem tudott. Ránézett Caitlinre, nem értve hogyan foghatott meg Caitlin magának egy ilyen srácot. Már egy kicsit másképpen

nézett Caitlinre, mintha nem tudná, hogy kis is ő.

– Hm... – kezdte Luisa tágra nyílt szemmel – ... te ... hol ... ti ... hogyan találhatok egymásra?

Egy másodpercre, Caitlin eljátszott a gondolattal hogyan válaszoljon. Elképzelte, hogy mindent elmond Luisának, de elmosolyodott erre a képtelen ötletre. Ez nem működne.

– Találkoztunk ... egy koncert után – mondta egyszerűen.

Ez legalább részben igaz volt.

– Jesszus, milyen koncerten? A városban? A Black Eyed Peas!? – kérdezte a hadarva. – Annyira irigyellek benneteket! Majd' meghalok, hogy lássam őket!

Caitlin elmosolyodott arra a gondolatra, hogy Caleb és egy rock koncert. Valahogy nem igazán tudta őt elképzelni egy rock koncerten.

– Hm ... nem egészen – mondta Caitlin. – Luisa, figyelj, sajnálom, hogy a szavadba vágok, de nincs sok időm. Tudnom kell, hol van Sam. Láttad őt?

– Persze. Mindenki látta. Visszajött a múlt héten. Furán nézett ki. Megkérdeztem tőle, hogy te hol vagy, és neki miféle dolga van itt, de nem mondta meg. Valószínűleg ott lebzsel abban az üres pajtában, amit annyira szeret.

– Nem, nincs ott – válaszolta Caitlin. – Épp ott voltunk.

– Tényleg? Sajnálom. Nem tudom. Ő másodéves, tudod? Nem igazán szoktunk találkozni itt. Próbáltál már neki üzenetet küldeni? Mindig a Facebookon van.

– Nincs meg a telefonom... – kezdte Caitlin.

– Itt az enyém – szakította félbe Luisa, és mielőtt befejezhette volna, Caitlin kezébe nyomta a telefont.

– A Facebook már meg van nyitva. Csak jelentkez be, és üzenj neki.

Persze – gondolta Caitlin. Miért is nem gondoltam erre?

Caitlin bejelentkezett, és beírta Sam nevét a keresőmezőbe, majd amikor felbukkant a profilja, rákattintott az üzenetekre. Habozott, vajon pontosan mit írjon. Aztán beírta: „Sam. Én vagyok. Itt vagyok a pajtában. Gyere ki találkozni velem. Amint csak tudsz.”

Rákattintott a küldésre, és visszaadta a telefont Luisának.

Caitlin felfordulást hallott, és megfordult.

Egy csoport végzős lány – a legnépszerűbbek közül – vonult végig a folyosón, éppen feléjük tartva. Egyenesen Calebre néztek. És egymás közt suttoztak.

Caitlin első alkalommal tapasztalta meg a féltékenység érzését. Látta a lányok szemében – akik soha nem figyeltek rá korábban –, hogy egy másodperc alatt lecsapnák Calebet a kezéről. Ezek a lányok akármelyik srácot körülengték az iskolában, bárkit, akit akartak. Nem számított, hogy volt-e barátnője vagy sem. Csak azt remélhetted, hogy pont azt a srácot nem szemelik ki maguknak, akivel vagy.

És most mindnyájan Calebet bámulták.

Caitlin remélte, és imádkozott, hogy Caleb immunis legyen a bájolásukra. És hogy ő még mindig kedveli. De ahogy belegondolt, nem értette, miért is tenné. Ő annyira átlagos volt.

Vajon miért ragaszkodna hozzá, amikor ezek a lányok minden odaadnának érte, hogy megkaphassák?

Caitlin csendben imádkozott, hogy a lányok továbbsétáljanak. Csak most az egyszer.

De persze, hogy nem. A szíve dübörgött, amint a csoport egyenesen feléjük tartott.

– Szia Caitlin – szólította meg az egyik lány hamiskás hangon.

Tiffany. Magas, egyenes szőke haj, kék szem, pálcika vékony termet. És tetőtől talpig a legújabb divat szerint öltözve.

– Ki a barátod?

Caitlin is nem tudta, hogy mit mondjon. Tiffany és barátai még soha nem álltak szóba vele. Még csak rá sem néztek. Most pedig meg volt döbbenve, hogy még a nevét is tudják. És most ők kezdeményezték a beszélgetést. Persze, tudta Caitlin, hogy neki aztán semmi köze nem lesz a beszélgetéshez. Calebet akarták. Elég rosszul eshetett nekik, hogy meg kellett alázkodniuk Caitlin előtt, azzal, hogy beszédbe elegyedtek vele.

Ez nem sok jót ígért.

Caleb biztosan érezte Caitlin nyugtalanságát, mert közelebb lépett hozzá, és átkarolta a vállát.

Caitlin még soha ennyire nem volt hálás egy ilyen gesztusért.

Újdonsült önbizalmával megtámogatva Caitlin megtalálta az erőt, hogy megszólaljon.

– Caleb – válaszolta nekik.

– És amúgy mi szél hozott ide benneteket? – kérdezte egy másik lány. Bunny.

Ő kiköpött másolata volt Tiffanynak, kivéve, hogy barna volt.

– Úgy tudtam, mintha elköltöztél volna, vagy ilyesmi.

– Nos, visszatértem – válaszolta Caitlin.

– Tehát, akkor te is új vagy itt? – kérdezte Tiffany Calebet.

– Végzős vagy?

Caleb mosolygott.

– Igen, új vagyok itt – felelte rejtélyesen.

Tiffany szeme felcsillant, mivel úgy értelmezte, hogy Caleb új diák az iskolában.

– Nagyszerű – mondta. – Lesz nálunk egy parti ma este. Csak néhány közeli barátunk, de szeretnénk, ha ott lennél. És ... ööö ... te is, azt hiszem – mondta Tiffany Caitlinre pillantva.

Caitlin érezte, hogy a harag növekszik benne.

– Nagyra értékelem a meghívást, hölgyeim – mondta Caleb –, de sajnálattal kell kijelentenem, hogy Caitlinnek és nekem már van egy fontos elkötelezettségünk ma estére.

Caitlin szíve duzzadt az örömtől.

Győzelem.

Ahogy nézte az összeomló arckifejezésüket, mint egy sor dominót, még soha nem érezte magát ilyen magabiztosan.

A lányok csendesen – de az orrukat felemelve – elslisszoltak.

Caitlin, Caleb, és Luisa ott álltak egymagukban. Caitlin kifújta egy nagy levegőt.

– Jesszus! – mondta Luisa. – Azok a lányok soha nem állnak szóba senkivel. Még kevésbé hívnak meg valakit.

– Tudom – mondta Caitlin, mint aki még mindig nem heverte

ki a meglepetést.

– Caitlin – mondta hirtelen Luisa, Caitlin karját megragadva.
– Épp most jutott eszembe. Susan. Mondott valamit Samról. A múlt héten. Hogy Colemanékkal lógott valahol. Nagyon sajnálom, hogy csak most jutott ugrott be. De, talán ez segít.

A Colemanék. Hát persze. Ott kell lennie.

– Továbbá – folytatta hadarva Luisa –, mindannyian összejövünk ma este Franknél. El kell gyere! Annyira hiányoltunk téged. És persze, hozd Calebet is. Fantasztikus partinak ígérkezik. A fél osztály eljön. Ott kell lenned.

– Hát nem is tudom...

A beszélgetésüket egy csengő hangja szakította félbe.

– Mennem kell! Annyira örülök, hogy újra itt vagy. Szeretlek. Majd hívj. Szia! – mondta Luisa Calebnek is integetve, majd megfordult, és elsietett a folyosón.

Caitlin elképzelte magát újra a normális életben. Együtt lóg a barátaival, bulizik, normális iskolába jár, és hamarosan végez. Tetszett neki ez a kép. Egy pillanatra megpróbálta elnyomni az elméjében a múlt hét összes eseményét. Elképzelte, hogy semmi rossz nem történt.

De aztán felnézett Calebre, és a valóság özönvízként zúdult vissza rá. Az élete megváltozott. Véglegesen. És soha nem változik vissza. Csak ezt még el kell fogadnia.

Arról nem is beszélve, hogy megölt valakit, és a rendőrség is keresi. Hogy csak az idő kérdése, míg el nem fogják őt valahol. És ott van az a tény, hogy egy egész vámpírfaj keresi, hogy

megöljék. Vagy ez a kard – amit keres –, ami meg tudná menteni egy csomó ember életét.

Az élet biztosan nem olyan, mint volt, és nem is lesz olyan. Csak el kell, hogy fogadja a pillanatnyi valóságot.

Rátette kezét Caleb karjára, és a bejárati ajtó felé vezette őt. Colemanék. Tudta, hol laknak, és volt benne logika, hogy Sam ott lebzsel náluk. Ha nincs az iskolában, akkor talán éppen most van náluk. Ez az, ahova most menniük kell.

Amint kisétált az ajtón és megérezte a friss levegőt, rácsodálkozott, hogy milyen jó érzés újra kilépni az iskola ajtaján – ezúttal végleg.

*

Caitlin és Caleb átvágott a Coleman birtokon; a havas fű ropogott a lábuk alatt. A ház maga nem volt nagy – egy szerény farm helyezkedett el az országút mentén. De a ház mögött – a farm másik végében – volt egy pajta. Caitlin látta, hogy kisplatós teherautók parkolnak elszórtan a gyepen, és látta a lábnyomokat a havon, amelyek nagy forgalmat mutattak a pajta irányába.

Ez volt, amit a legtöbb fiatal csinált Oakville-ben – együtt lógtak a másik pajtájában. Oakville inkább vidék volt, mint külváros, és megadta nekik azt a lehetőséget, hogy együtt legyenek egy olyan fedett helyen, amely elég távol állt a szülői háztól, és az öregeik vagy nem tudták vagy nem is érdekelte őket, mit csinálnak ott. Ez sokkal jobb volt, mint az alagsorban lógni. A szüleid nem hallottak semmit. És saját bejáratod volt. És kijáratod.

Caitlin vett egy mély levegőt amint odament a pajtához, és elhúzta a nehéz faajtót.

Az első dolog, ami megütötte az orrát, az a szag volt. Marihuána. A fű illatfelhői a levegőben úsztak.

És ez az illat még keveredett az állott sör szagával. Túlságosan is.

A második dolog, amit megérezett – és a továbbiakban még erősebben érezte –, egy állat szaga volt. Még soha nem volt ilyen kifinomult az érzéke korábban. Az állat jelenlétének meglepetése átszáguldott az érzékein, mintha ammóniába szagolt volna bele.

Jobbra nézett, és ráközelített a szemével. Egy nagy rottweiler feküdt a sarokban. A kutya lassan felült, rábámult, és elvicsorodott. Egy mély, torokhangú morgást hallatott. Ez volt Butch. Most már emlékezett rá. A Colemanék csúnya rottweilerje. Mintha Colemanék szándékosan tartottak volna egy ilyen gonosz képű ebet.

A Colemanokról mindig is rossz hír járta. A három testvérből – 17, 15, és 13évesek – a középső, Gabe, valamikor összebarátkozott Sammel. Egyik gyerek rosszabb volt, mint a másik. Az apjuk rég elhagyta őket, senki sem tudta hova ment, és az anyjuk sem volt soha körülöttük. Tulajdonképpen együtt nevelték fel egymást. A koruk ellenére mindig vagy részegek voltak vagy füveztek, és többször voltak az iskolán kívül, mint bent.

Caitlin szomorú volt, hogy Sam velük lógott. Ez nem vezetett

semmi jóra.

Valahol a háttérben zene szólt. Pink Floyd. Wish You Were Here.

Micsoda figurák – gondolta Caitlin.

Sötét volt itt bent, főleg annak, aki a napfényről érkezik, és kellett néhány másodperc mire a szeme teljesen megszokta a félhomályt.

Ott volt. Sam. Ott ült egy kopott kanapé közepén, körülvéve egy tucat fiúval. Gabe volt az egyik oldalon és Brock a másikon.

Sam épp egy vízipipa fölé volt görnyedve. Mikor befejezte a belélegzést, letette a szipkát, hátradőlt, majd hosszan szívott a levegőből, és jó sokáig benntartotta. Végül kifújta.

Gabe megérintette a vállát, mire Sam felnézett. A drogtól ködös tekintettel bámult Caitlinre. A szeme vérekes volt.

Egyfajta fájdalom hasított Caitlin gyomrába. Nagyon csalódott volt. Úgy érezte, mintha minden az ő hibája lenne. Arra gondolt, amikor utoljára látták egymást: New Yorkban, és épp vitatkoztak. A saját kemény szavaira gondolt. „Csak menj!” – kiabálta akkor neki. Miért is kellett akkor olyan ridegnek lennie? És miért nem volt esélye sem, hogy visszavonja a szavait, és bocsánatot kérjen tőle?

Most már túl késő volt. Ha máshogy beszél vele, akkor talán a dolgok is máshogy alakultak volna.

Egy harag hullámát érezte. Harag Colemanékra, harag minden fiúra ebben a pajtában, akik azokon a kanapékon, székeken, és a halom szénán üldögéltek. Mindazokra, akik ott

iszogattak, dohányoztak, és nem törődtek az életükkel.

Nekik joguk van arra, hogy ne törődjenek önmagukkal. De nincs joguk arra, hogy Samet is belerántsák ebbe. Neki jobb sora volt, mint nekik. Csak soha nem volt támasza az életben. Soha nem volt egyetlen apa-figura az életében, és az anyjuktól sem kaptak semmi kedvességet. Ő még csak egy nagy gyerek, és Caitlin tudta, hogy azonnal osztályelső lenne, ha legalább egy kicsi állandóság venné körül. De egy bizonyos ponton túl, már késő volt. És már nem törődött önmagával.

Caitlin néhány lépést tett feléje.

– Sam? – szólította meg.

Sam csak bámult rá, de nem szólt egy szót sem.

Nehéz volt megállapítani, hogy mi volt abban a tekintetben. Vajon gyógyszerek? Vagy csak úgy tett, mintha nem érdekelné? Vagy talán tényleg nem is érdekelte?

Az apátiás nézése sokkal jobban bántotta Caitlint, mint bármi más. Azt várta, hogy boldog lesz amikor meglátja, és majd felkel, hogy megölelje őt. De nem. Mintha nem is érdekelné. Mintha Caitlin egy idegen lenne. Vajon csak a menőt játssza a barátai előtt? Vagy ezúttal végleg elrontotta a dolgot Sammel?

Több másodperc telt el, mire Sam levette róla a tekintetét, és átnyújtotta a szipkát az egyik barátjának. Továbbra is a többi haverjával törődött, és a lányt figyelmen kívül hagyta.

– Sam! – mondta Caitlin most már sokkal hangosabban, haragos arccal. – Hozzád beszélek!

Hallotta a kis vesztes barátai kuncogását, és érezte amint a

harag hullámokban emelkedik fel a testében. És kezdett valami mást is érezni. Egy állati ösztönt. A harag a bensőjében addig fog emelkedni, amíg elér egy pontot, ahonnan már kezelhetetlenné válik. És most attól félt, hogy hamarosan átlépi ezt a határt. Ahonnan nem lesz többé ember. És egy állattá változik át.

Ezek a fiúk nagyok voltak, de az ereiben ébredő erő azt sugallta neki, hogy bármelyiket legyűrheti közülük. Nehéz volt visszatartania a haragját, de azt remélte, hogy elég erős lesz hozzá, hogy megtegye.

Ugyanakkor, a rottweiler egyre erősebben morgott miközben lassan megindult feléje. Mintha megérezte volna, hogy valami történni fog.

Caitlin egy gyengéd kezet érzett a vállán. Caleb volt az. Biztos megérezte, ahogy a harag emelkedik benne, és lassan állati ösztönné alakul. Próbálta csillapítani őt, hogy uralkodjon az érzésein, és ne engedje szabadjárá az indulatait. Az jelenléte megnyugtatta. De nem volt könnyű.

Sam végül megfordult, és ránézett. Dac volt az arckifejezésében. Még mindig dühös rá. Ez nyilvánvaló volt.

– Mit akarsz? – csattant fel.

– Miért nem vagy az iskolában? – hallotta a saját hangját a lány.

Nem tudta pontosan, hogy miért ezt mondta, különösen, hogy annyi minden mást akart kérdezni tőle. De az anyai ösztön tört ki belőle. És ez volt az, ami a legelőször az eszébe jutott.

Még több kuncogást hallott. A haragja egyre csak emelkedett.

– Mit érdekel ez téged? – mondta. – Azt mondtad, hogy menjek el.

– Sajnálom – mondta. – Nem úgy értettem.

Örült, hogy végre volt esélye mondani.

De úgy tűnt, ez Samet nem ingatta meg. Csak bámult rá.

– Sam, beszélünk kell veled. Magunk közt – mondta.

Ki akarta szabadítani ebből a környezetből a friss levegőre, ahol nyugodtan tudnának egymással beszélni. Caitlin nem csak az apjukról akarta kérdezni, hanem Sammel is beszélgetni akart, úgy, mint régen. És közölni akarta a hírt az anyjukról. Persze csak kíméletesen.

De úgy látszik, hogy ez most nem fog megtörténni. Legalábbis, ahogy most látta. A dolgok rosszabbra fordultak. Érezte, hogy az energia ebben a pajtában túl sötét. Túl erőszakos. Érezte, hogy lassan elveszti a kontrollt. Caleb nyugtató keze ellenére sem tudta megállítani azt a feltörő valamit.

– Beszéljünk itt – mondta Sam.

A barátai egyre csak vihogtak.

– Miért nem lazítasz? – mondta az egyik srác a lánynak. – Annyira feszült vagy. Gyere, ülj le. Szippants egyet.

A fiú egy vízpipát tartott feléje.

Caitlin megfordult, és rámeredt.

– Miért nem dugod fel azt a szipkát a seggedbe? – hallotta Caitlin a saját hangját az összeszorított fogai közt.

– Na, ne hagyd már! – kiáltotta az egyikük, majd egyéb kellemetlenkedő megjegyzések jöttek a fiúcsoport felől.

A fiú, aki felajánlotta neki a szívócsövet – egy nagy, izmos srác, akit még a focicsapatból ismert –, elvörösödött.

– Mit mondtál nekem, te ribanc? – mondta felállva.

Caitlin ránézett. Sokkal magasabb volt, mint amire emlékezett, legalább két méter magas. Érezte, hogy Caleb szorosabban fogja a vállát. Nem tudta, hogy ez most azért volt, hogy lenyugtassa őt, vagy azért, mert ő lett sokkal ingerültebb.

A szobában drasztikusan emelkedett a feszültség.

Közben a rottweiler közelebb osont hozzá. Most már csak egy méterre volt. És morgott, mint egy őrült.

– Jimbo, pihenj – mondta Sam a nagy kölyöknek.

Ez volt a védelmező Sam. Nem számít milyen, védelmezte őt.

– Olyan ő, mint púp a hátamon, de nem gondolta komolyan. Még mindig a nővérem. Szóval csak nyugi.

– Én úgy értettem – kiabálta Caitlin, dühösebben, mint valaha. – Azt hiszitek, hogy olyan menők vagytok? Belevittétek a kisöcsémet? Ti mindnyájan egy csapat vesztes vagytok. Semmire sem juttok. Ha el akarjátok szórakozni az életeteket, csak rajta, de ne rángassátok bele Samet!

Jimbo erre még dühösebb lett, és tett néhány fenyegető lépést Caitlin felé.

– Nocsak, ki beszél! Tanító néni! Anyucika! Meg akarja mondani nekünk, hogy mit csináljunk!

Mindegyik nevetett.

– Miért nem te és a köcsög barátod jöttök ide hozzám?!

Jimbo közelebb lépett, felemelte a kezét, és hatalmas

mancsával meglökte Caitlin vállát.

Nagy hiba volt.

A harag felrobbant Caitlin bensőjében, túl azon a ponton, amit még irányíthatott volna. Abban a pillanatban, amikor Jimbo ujja megérintette, egy villámgyors mozdulattal felnyúlt, megragadta a csuklóját, és hátracsavarta. Jimbo csuklója hangos reccsenéssel tört el.

Magasra emelte a csuklóját a fiú háta mögött, és arccal előre a földre lökte.

Kevesebb, mint egy másodperc múlva már a földön volt, tehetetlenül. Caitlin odalépett, és rátette a lábát a tarkójára, szilárdan nyomva a fiút a padlóhoz.

Jimbo üvöltött a fájdalomtól.

– Jézus Krisztus, a csuklóm, a csuklóm! Kibaszott kurva! Eltörte a csuklómat!

Sam felállt, és – akárcsak a többiek – döbbenten bámult. Igazán meglepődött. Hogyan tudott a kicsi nővére földre vinni egy ilyen hatalmas fickót, és olyan gyorsan – fogalma sem volt.

– Kérj bocsánatot – mordult Caitlin Jimbóra.

Még a saját hangja is megdöbbenetete. Egészen a toroka mélyéről szólt. Mintha egy állat mondta volt.

– Sajnálom. Sajnálom, sajnálom! – kiabálta Jim nyöszörögve.

Caitlin el akarta engedni, hogy hadd menjen, legyen túl rajta, de egy része nem tudta megtenni. A harag túl hirtelen lett úrrá rajta, és túl erős volt. Egyszerűen nem tudta elengedni. Még mindig forrt benne a düh. Meg akarta ölni ezt a fiút. Ez már túl

volt a józan ész határán, de mégis meg akarta tenni.

– Caitlin!?! – kiáltott rá Sam. A lány hallotta a félelmet a hangjában. – Kérlek!

De Caitlin nem tudta elengedni. Tényleg meg akarta ölni a fiút.

Abban a pillanatban egy vicsorgást hallott, és a szeme sarkából látta a kutyát. A rottweiler már a levegőben volt, és a fogaival Caitlin nyakát vette célba.

Caitlin azonnal reagált. Elengedte Jimbót, és egy mozdulattal elkapta a kutyát a levegőben. Alányúlt, megragadta ez ebet a hasánál, és továbblendítette.

A kutya olyan erővel repült a levegőben, hogy átszállt az egész pajtán. A kutya üvöltése a deszkák törésének hangjával keveredett, ahogy a pajta falát áttörve kirepült az udvarra.

A helyiségben mindenki Caitlinre bámult. Nem tudták feldolgozni azt, aminek épp az imént voltak a szemtanúi. Ez nyilvánvalóan túl volt minden emberi erő és gyorsaság felett, és nem találtak rá magyarázatot. Mindannyian ott álltak, és a szájukat tátva bámultak.

Caitlinen eluralkodtak az érzelmek. A harag. A szomorúság. Nem tudta, mit érez, és többé már önmagában sem bízott. Nem tudott beszélni. Ki kellett jutnia onnan. Tudta, hogy Sam nem fog vele tartani. Ő most már más ember volt.

És ő úgyszintén.

Harmadik fejezet

Caitlin és Caleb lassan sétált a folyó partján. A Hudson ezen oldala elhanyagolt volt, tele elhagyott gyárakkal és üzemanyag tárolókkal, amiket már nem használtak. Minden lepusztult, de legalább békés volt. A folyón hatalmas jégdarabok úsztak lefelé, amelyek lassan szétváltak a márciusi napon. A finom repedések zaja megtöltötte a levegőt. Olyan furcsa módon tükrözték vissza a fényt, hogy túlviláginak tűntek amint a lassú pára felemelkedett a víz felszínéről. Caitlinnek kedve lett volna lesétálni egy ilyen hatalmas jégtáblára, és hagyni, hogy elvigye bárhová, amerre tartott.

Csendben sétáltak, mindketten a saját világukba voltak elmerülve. Caitlin zavarban volt, hogy olyan szembetűnő módon adta ki a dühét Caleb előtt. Szégyellte, hogy olyan erőszakos volt, és nem tudta irányítani a cselekedeteit.

Az öccse miatt is szégyenkezett, hogy úgy viselkedett, és olyan csibészekkel lógott. Ő még soha nem látta így viselkedni ez előtt. Zavarban volt, hogy Calebet kitette ennek. Aligha jó út, hogy megismerkedjen a családjával. A legrosszabbat gondolhatja róla. Ez bántotta őt, jobban, mint bármi.

És ami a legrosszabb, nem tudta merre induljanak el innen. Sam volt a legjobb reményt arra, hogy megtalálják az apját. Nem volt más ötlete. Ha lett volna, már saját maga megtalálta volna, évekkal ezelőtt. Nem tudta, mit mondhatna Calebnek. Vajon

most elhagyja? Hát persze. Neki már semmi haszna nem volt, és Calebnek meg kell találnia a kardot. Miért tenné, hogy mégis vele marad?

Ahogy csendben sétáltak, úgy érezte egyre idegesebb lesz, amint arra gondol, hogy Caleb csak a megfelelő időt várja, hogy a szavait megválogatva elmondja neki, hogy el kell mennie. Mint mindenki más az életében.

– Nagyon sajnálom – mondta végül, halkán –, ahogy ott viselkedtem. Sajnálom, hogy elvesztettem az irányítást.

– Ne sajnáld. Semmi rosszat nem tettél. Még tanulsz. És te nagyon erős vagy.

– És azt is sajnálom, hogy a bátyám így viselkedett.

Caleb elmosolyodott.

– Ha van valami, amit megtanultam az évszázadok során, azt, hogy nem tudod irányítani a családot.

Csendben folytatták az útjukat. Caleb a folyót nézte.

– Na és? – kérdezte a lány végül. – Most mi lesz?

A férfi megállt, és ránézett.

– El fogsz menni? – kérdezte bizonytalanul Caitlin.

Caleb a gondolataiba mélyedt.

– El tudsz képzelni bármely más helyet, ahol az apád lehet? Bárki mást, aki ismerte őt? Akármit?

Caitlin már megpróbálta. Semmit nem talált. Abszolút semmit. Megrázta a fejét.

– Kell, hogy legyen valami – mondta határozottan. – Gondolkozz erősebben. Az emlékeidben. Nincs valamilyen

emléked?

Caitlin erősen gondolkodott. Becsukta a szemét, és tényleg kényszerítette magát, hogy emlékezzen. Már olyan sokszor tette fel magának ugyanezt a kérdést. Olyan sokszor látta az apját az álmaiban, hogy már nem tudta megmondani mi az álom, és mi a valóság. El tudta mondani, hol látta őt álomról álmra. Mindig ugyanazt az álmot látta. Rohan egy mezőn, az apja ott van a távolban, és ahogy közeledik, az apja mind távolabbra kerül. De ezek csak álmok voltak.

Voltak a villanások, emlékek, amikor fiatal gyermek volt, és valahova elment vele. Valamikor nyáron. Emlékezett az óceánra. És ahogy a víz egyre melegebb lett. De tényleg, nem volt biztos benne, hogy valójában megtörtént. Az emlékek egyre jobban elmosódtak. És nem emlékezett pontosan, hol volt ez a partszakasz.

– Nagyon sajnálom – mondta. – Bárcsak lenne valamim. Ha nem a te kedvedért, legalább az enyémért. Csakhogy fogalmam sincs, hol van. És fogalmam sincs, hogyan keressem meg őt.

Caleb a folyó felé fordult, és nagyot sóhajtott. Kinézett a jégre, és a szeme színe ismét megváltozott, ezúttal tengerszürke lett.

Caitlin érezte, hogy közeleg az idő. Bármelyik pillanatban felé fordulhat, hogy közölje a hírt. Ő most elmegy. Már semmi hasznát nem veszi neki.

Már majdnem kitalált valamit, néhány hazugságot az apjáról, néhány nyomot, csakhogy vele maradjon. De tudta, hogy ezt nem teheti meg vele.

Sírni volt kedve.

– Nem értem – mondta Caleb halkán, még mindig a folyót nézve. – Biztos voltam benne, hogy te vagy az Egyetlen.

Belebámult a csendbe. Mintha órák teltek volna el a lány szemében, miközben várt.

– És van még valami, amit nem értek – mondta végül, majd megfordult, és Caitlinre nézett. A hatalmas szeme hipnotizáló volt. – Érzek valamit, amikor körülöttem vagyok. De minden homályos. Másokkal, én mindig láttam az életet, amit megosztottunk egymással, minden alkalommal, amikor az útjaink keresztezték egymást, minden inkarnációban. De veled ... ez ködbe vész. Semmit sem látok. Ez soha nem történt még velem ezelőtt. Olyan, mintha ... valami akadályozná a látásomat.

– Talán nekünk soha nem volt – válaszolta Caitlin.

Caleb megrázta a fejét.

– Azt látnám. Veled sehogyan sem látom. Még a kettőnk jövőjét sem tudom megnézni. És ez még soha nem történt velem. Soha, a 3000 év alatt. Úgy érzem ... valahogy emlékszem rád. Úgy érzem, a határán vagyok annak, hogy mindent lássak. Már majdnem bevillan. De nem akar. És ez az örületbe kerget.

– Nos, akkor – mondta Caitlin –, talán nincs semmi ez után. Lehet, hogy csak itt, és csak a most van. Talán soha nem volt semmi több, és talán soha nem is lesz.

A lány azonnal megbánta a szavait. Inkább harapta volna le a nyelvét, minthogy ilyen hülyeségeket mondjon, amiket nem is akart. Miért kellett ezt mondania? Ez épp az ellenkezője volt

annak, amit gondolt, és amit érzett. Azt akarta mondani: Igen. Én is úgy érzem. Úgy érzem, mintha öröktől fogva veled lennék. És hogy örökké veled leszek. Ehelyett, minden rosszul jött ki. Csak azért, mert ideges volt. És most nem tudta, hogyan vonja vissza a szavait.

De Calebet nem riasztotta el. Ehelyett közelebb lépett, felemelte az egyik kezét, és lassan az arcára helyezte, helyrerakva egy kósza hajtincset. Majd mélyen a lány szemébe nézett. A férfi szeme ezúttal szürkéről kékre változott. Caitlin úgy érezte, hogy azon a szemek a mélyébe látnak. A pillantása ereje elsöprő volt.

A szíve kalapált amint érezte, hogy hatalmas hő emelkedik az egész testében. Úgy érezte, mintha eltévedt volna.

Vajon megpróbál emlékezni? Vagy csak el akar búcsúzni?
Esetleg meg akarja csókolni őt?

Negyedik fejezet

Ha volt valami, amit Kyle jobban gyűlölt az embereknél, azok a politikusok voltak. Nem bírta a pózolásukat, a képmutatásukat, az önbíráskodásukat. Nem bírta az arroganciájukat. És alapjába véve semmit sem bírt bennük. A legtöbbjük alig élt 100 évet. De ő már több mint 5000 évet megélt. Amikor ezek arról beszéltek, hogy „az eddigi tapasztalatok” – na, ettől rosszul volt.

Az volt a sorsa Kyle-nak, hogy velük kellett töltenie az idejét. Minden este politikusokkal sétált, miután felkelt az alvásból, és felment a felszínre a központjukon, a Városházán keresztül. A Blacktide klán már évszázadokkal ezelőtt mélyen befészkelte magát a New York-i Városháza alatt lévő élőhelyére, és mindig is szoros együttműködésben volt a politikusokkal. Sőt, feltételezhetően a legtöbb politikus abban a szobában nyüzsgött, amelyben a klán titkos tagjai voltak, ahol végrehajtották a mindennapi tevékenységeket az egész városban, sőt, az egész államban. Ez a keveredés és az üzletelés az emberekkel egy szükséges rossz volt.

De ezeknek a politikusok túl valódi emberek voltak ahhoz, hogy Kyle libabőrös legyen tőlük. Nem tudta elviselni, hogy velük kellett legyen abban az épületben. Különösen az zavarta, amikor túl közel kerültek hozzá. Amikor sétált, vállát lehajtva mindig keményen meglökte az egyiket. „Hé!” – kiabálták olyankor, de Kyle a fogát csikorgatva ment tovább a folyosó

végén levő széles, kétszárnyú ajtó felé.

Megölte volna őket, ha tehetné volna. De nem volt szabad megtennie. A klánjának még mindig a Legfelsőbb Tanács előtt kellett felelnie, és valamilyen okból még mindig visszatartották. Várták a pillanatot, amikor örökre eltörölhetik az emberi fajt a föld színéről. Kyle már ezer éve várta, és nem tudta mennyi kell még várnia. Volt néhány szép pillanat a történelemben, amikor már közel jártak a célhoz, amikor megkapták rá az engedélyt. Például 1350-ben, Európában, amikor végül mindnyájan egyetértésre jutottak, és együtt terjesztették el a pestist, a fekete halált. Azok voltak a szép idők. Kyle elmosolyodott a gondolatra.

Volt néhány másik szép időszak is, mint a sötét középkor, amikor megengedték, hogy totális háborút vívjanak Európa-szerte, erőszakot és gyilkosságokat kövessenek el milliókon. Kyle szélesen elmosolyodott. Ezek voltak a legnagyobb évszázadok az életében.

De az elmúlt néhány száz évben, a Legfelsőbb Tanács annyira meggyengült, és olyan szánalmas lett. Mintha féltek volna az emberektől. A második világháború szép volt, de olyan behatárolt, és annyira rövid. Többre vágyott. Mióta nem voltak nagy csapások, katasztrófák és járványok, azóta nem voltak igazi háborúk. Olyan volt, mintha a vámpír faj megbénult volna, mintha féltek volna a növekvő számú és hatalmú emberi fajtól.

Most végre közel kerültek. Peckesen lépdelt ki a bejárati ajtón, és ment le a Városháza lépcsőjén. Megszaporázta lépteit, mivel

alig várta, hogy a South Street-i tengeri kikötőbe érjen. Egy hatalmas szállítmány várt rá. Több tízezer láda tökéletesen ép, genetikailag módosított bubópestis. Már több száz éve tárolták Európában, az utolsó kitörés óta tökéletesen megőrizték őket. És most módosították a baktériumot, hogy teljesen ellenálló legyen az antibiotikumokkal szemben. És ez mind Kyle-ra várt. Hogy azt tegye velük, amit akar. Hogy új háborút szabadítson rá az amerikai kontinensre. Az saját területén.

Még az eljövendő évszázadokban is emlékezni fognak rá.

Kyle már a gondolattól is hangosan felnevetett, bár az arckifejezése miatt a nevetése inkább vicsorgásnak tűnt.

Persze jelentenie kellett volna Rexiusnak, a klán vezetőjének, de ez csak technikai kérdés volt. Igazság szerint ő akart lenni a vezető. A saját klánja több ezer vámpírja – és valamennyi vámpír a szomszédos klánban –, neki kellene, hogy feleljen. Erősebb lenne, mint valaha is volt.

Kyle már tudta, hogyan szabadítaná ki a pestist: egy hajórakomány a Penn pályaudvarhoz, egy a Grand Centralhoz, és egy a Times Square-re. Mindez tökéletesen időzítve, a csúcsforgalom idején. Ez igazán gördülékennyé tenné a dolgokat. Úgy becsülte, hogy néhány napon belül fél Manhattan fertőzött lenne, és egy másik héten belül egész Manhattan. Ez a járvány gyorsan terjed, és ahogy ők módosították, a levegőben fog terjedni.

A szánalmas emberek persze majd lezárják a várost. Lezárják a hidakat és az alagutakat. Leállítják a légitölekedést és

hajóforgalmat. És ez volt az, amit akart. Bezárják magukat abba a rémületbe, ami az emberek között törne ki. Bezárva, pestisben haldokolva, Kyle és sok ezernyi csatlósa olyan vámpírháborút szabadítana rájuk, amelyet az emberi faj még nem látott. Napokon belül eltörölnének minden New York-it.

És akkor a város az övék lesz. Nem csak a föld alatt, hanem a föld felett is. Ez lesz a kezdet, és a sziréna jelzése felszólítja az összes klánt a többi városban, és minden országban, hogy kövessék a példát. Heteken belül Amerika az övék lenne, ha nem az egész világ. És Kyle lesz az, aki az egészséget elindította. Ő lesz az, akire emlékezni fognak. Az egyetlen, aki örökre a föld felszínére emelte a vámpírokat.

Természetesen ők mindig megtalálnák a hasznát az emberiség maradványának. Leigáznák azokat, akit túlélnek, és hatalmas állattenyésztő telepeken tárolnák őket. Kyle ezt igazán élvezné. Meggyőződne arról, hogy mindenki kövér és zsíros legyen, és bármikor, amikor a fájának kedve támad táplálkozni, egy végtelen lehetőség közül választhatnának. Tökéletesen kidolgozott terv. Igen, az emberek jó rabszolgák lesznek. És ínycsiklandozó eleség, ha megfelelően tápláltak.

Kyle-nak még a nyála is kicsordult a gondolatra. Nagyszerű idők vártak rá. És semmi nem állhat az útjába.

Semmi, azazhogy, kivéve azt az átkozott Fehér klánt, akik betelepültek a Cloisters alá. Igen, ők a homokszem a gépezetben. De semmi jelentősebb. Egyszer majd megtalálja azt a borzalmas lányt, Caitlint, és azt a renegát, áruló Calebet, és elvezetik őt a

kardhoz. És akkor a Fehér klán védtelen lesz. Semmi sem marad, ami az útjukba állhat.

Kyle majd' felrobbant a dühtől amint arra az ostoba kislányra gondolt, aki elmenekült a kezei közül. Bolondot csinált belőle.

Ráfordult a Wall Streetre, és egy járókelőt – egy nagydarab embert – a rossz szerencséje vitte az útjába. Ahogy útjaik találkoztak, Kyle teljes erőből nekiütközött a vállával. A férfi hátraesett, és hatalmasat csattant egy falon.

– Hé, haver, mi a probléma?! – üvöltött rá a vasalt öltönybe öltözött férfi.

De Kyle csak gúnyosan mosolygott rá, mire a férfi arckifejezése megváltozott. Egy két méter magas, széles vállú, hatalmas izmokkal rendelkező embernek Kyle nem volt olyan, aki kihívást jelentett volna. A férfi, mérete ellenére mégis gyorsan megfordult, és továbbment. Jobban járt.

Kyle egy kicsit jobban érezte magát, hogy nekiment annak az embernek, de a dühe még mindig lángolt. Egyszer úgyis elkapja azt a lányt. És majd lassan végez vele.

De most nem ennek volt itt az ideje. Ki kellett szellőztessen a fejét. Volt ennél fontosabb dolga is, amire figyelnie kellett. A hajórakományra. Ott, a rakparton.

Vett egy mély levegőt, és lassan elmosolyodott. A rakomány csak egy háztömbnyire van.

Ez lesz az ő karácsonya.

Ötödik fejezet

Sam hatalmas fejfájásra ébredt. Az egyik szemét kinyitva rájött, hogy a pajta padlójára ájult, a szalma közé. Hideg volt. Egyik barátja sem vette a fáradságot, hogy felszítsa a tüzet az éjszaka előtt. Úgy látszik, mindenki kiütötte magát.

Roszbabb volt, hogy forgott vele a szoba. Felemelte a fejét, hogy kihúzzon egy szalmaszálat a szájából, és rettenetes fájdalmat érzett a halántékában. Furcsa helyzetben aludt, és ahogy a nyakát forgatta, fájdalmai voltak. Megdörzsölte a szemét, hogy kitisztuljon a tekintete, de nem lett jobb. Tényleg túlzásba esett tegnap este. Emlékezett a vízpipára. Aztán a sör, majd egy kis Southern Comfort likőr, majd még több sör. Akkor hányt. Aztán még néhány szippantás a vízpipából, hogy megkönnyebbüljön a gyomra. Aztán filmszakadás valamikor az éjszaka folyamán. Mikor vagy hol, erre nem igazán tudott visszaemlékezni.

Éhes volt, de ugyanakkor hányingere is volt. Úgy érezte, mintha meg tudna enni egy rakás palacsintát vagy egy tucat tojást, de rögtön ki is adná magából miután befalta az egészet. De leginkább most megint hányni akart.

Megpróbálta összerakni magában a tegnapi est részleteit. Emlékezett Caitlinre. Arra, hogy nem tudott neki megbocsátani. És ez nagyon felkavarta őt. Meg a felbukkanása a pajtában. Hogy úgy elintézte Jimbót. És a kutya. Mi a fene volt itt? Tényleg

megtörtént mindez?

Amikor felnézett, akkor látta meg a lyukat a pajta oldalában, amit a kutya teste tört ki. Érezte a beáramló hideg levegőt. Akkor tehát ez tényleg megtörtént. Nem tudta mire vélni a dolgot. De ki volt Caitlinnel az a srác? Az a fickó pont olyan volt, mint egy középhátvéd az amerikai fociban. De olyan sápadt volt, mint a fal. Mintha a Mátrixból lépett volna elő. Igazából meg sem tudta volna mondani, hogy hány éves volt. A legfurcsább dolog mégis az volt, hogy valahonnan ismerős volt a számára.

Körülnézett a pajtában. A haverjai a legkülönbélebb helyekre ájultak be, legtöbbjük horkolva aludt. Felvette az óráját a padlóról, 11 órát mutatott. Már jó ideje alhattak.

Átment a pajtán, és megragadott egy üveg vizet. Már éppen inni készült belőle, mikor meglátta, hogy tele van cigarettacsikkel. Letette és keresett egy másik üveget. A szeme sarkából meglátott a padlón félig teli vizeskancsót. Megragadta, és megitta majdnem a felét.

Kicsit jobban lett tőle. De a toroka még mindig száraz volt. Vett egy mély lélegzetet, és az egyik kezét a halántékára tette. A szoba még mindig forgott vele. Bűdös volt itt bent. Ki kell, hogy menjen.

Átvágott a szobán, és félretolta a pajta ajtaját. A hideg reggeli levegő felfrissítette. Az ég szerencsére felhős volt, de még mindig túl fényes ahhoz képest, hogy ő csak most jött ki a sötét pajtából. De közel sem olyan rossz, mint lehetett volna. Hunyorgott. Már megint esik a hó. Remek. Még több hó lesz.

Sam szerette a havat. Különösen akkor, amikor esett, mert akkor nem kellett iskolába mennie. Emlékezett, hogy Caitlinnel mindig felmentek a domb tetejére, és egy fél napot végigszánkáztak.

Bár mostanában legtöbbször lógott az iskolából, így most nem igazán volt különbség. Az iskola csak púp volt a hátán.

Benyúlt a zsebébe, és előhúzott egy gyűrött csomag cigarettát. Betett egy szálát a szájába, és rágyújtott.

Tudta, hogy nem kellene cigarettáznia, de minden haverja dohányzott, ezért folyamatosan nyomás alatt volt. Végül azt mondta, miért is ne? Így hát rászokott néhány héttel ezelőtt. Pedig nem kellett volna. Azóta sokkal többet köhög, és már a mellkasa is fáj. Tudja, hogy ez meg fogja ölni. De egyébként sosem gondolta volna, hogy sokáig fog élni. De nem érdekelte. Valahol, a lelke mélyén, azt sem hitte, hogy a 20-at betölti.

Most, hogy a feje kezdett kitisztulni, újra visszagondolt a tegnapi. Caitlin. Rosszul érezte magát miatta. Igazán rosszul. Szerette őt. De tényleg. Azért jött el idáig, hogy újra lássa őt. Miért kérdezte az apjáról? Vajon csak képzelte ezt?

Nem tudta elhinni, hogy itt volt. Az anyjuk biztosan kiakadt, hogy Caitlin is eljött. Az tuti. Fogadni mert, hogy még most is ki van borulva. Valószínűleg megpróbál utánuk jönni. Aztán lehet, hogy mégsem. De kit érdekel? Túl sokszor költöztek már.

De Caitlin, az más. Nem kellett volna, hogy így bánjon vele. Szebben kellett volna beszélnie a nővérével. Csak nagyon be volt állva a fűtől. Még mindig rosszul érezte magát. Sejtette, hogy

egy része azt akarta, hogy a dolgok megint normálisak legyenek, bármit is jelentsen ez. És a testvére volt a legjobb ok, hogy újra normális legyen.

Miért jött vissza? Talán visszaköltözik Oakville-be? Az szuper lenne. Talán együtt tudtak találni egy helyet. Igen, minél többet gondolkodott ezen Sam, annál jobban tetszett neki az ötlet. Beszélni akart vele.

Elővette a mobilját, és látta, hogy a led vörösen villog. Rányomott az ikonra, és látta, hogy új üzenete van a Facebookon. Caitlintől. A régi pajtában van.

Tökéletes. Oda kell mennie.

*

Sam leparkolt, és átsétált a birtokon a régi pajtába. Az „öreg pajta” – ahogy mindenki nevezte. Mindketten tudták, hogy ez mit jelent. Ez volt az a hely, ahova mindig jártak míg Oakville-ben éltek. Egy üres, eladó ház telkén állt hátul, mely házat már évek óta árulták. Túl sokat kértek érte. Amennyire tudták, még soha senki sem jött, hogy megnézze.

És ott volt az ingatlan hátánál ez az igazán remek pajta, teljesen üresen. Sam fedezte fel az egyik nap, és megmutatta Caitlinnek. Egyikük sem látott bajt abban, hogy itt töltik az időt. Mindketten gyűlölték azt a kis lakókocsit, amelybe az anyjukkal voltak összezárva. Egyik éjszaka jó későig maradtak a pajtában, beszélgetve, és mályvacukrot pörkölve egy klassz kis kandallóban, és mindketten elaludtak. Ezt követően idejártak újra és újra, különösen akkor, amikor otthon bolondok háza

volt. Legalább ők használták valamire az épületet. Néhány hónap múlva, már úgy érezték, hogy ez itt az ő helyük.

Sam nagyokat lépdelve sétált át az ingatlanon, remélve, hogy mielőbb meglátja Caitlint. A feje már teljesen kitisztult, különösen a nagy Dunkin' Donuts kávé után, amit a kocsiiban hajtott fel az úton. Tudta, nem kellene vezetnie 15 évesen. De volt még néhány éve ahhoz, hogy jogosítványt kapjon, és nem akart várni. Még soha nem kapták el. És tudott vezetni. Szóval, miért várt volna vele? A barátai kölcsönadták neki a kisteherautót, és ez épp megfelelt neki.

Ahogy Sam közeledett a pajtához, hirtelen arra gondolt, hogy mi van, ha Caitlin haverja is ott lesz vele. Volt valami abban a srácban ... amit nem tudott hová tenni. Nem tudta kitalálni, hogy mit keres Caitlinnel. Talán járnak? Caitlin mindig elmondott neki mindent. Hogy lehet, hogy még soha nem hallott róla ezelőtt?

És miért kérdezett Caitlin hirtelen az apjáról? Sam dühös volt magára, mert éppenséggel volt egy híre, amit el akart neki mondani. A minap történt. Végre kapott választ az egyik Facebook üzenetére. Az apjuk volt. Tényleg. Azt mondta, hogy hiányoznak neki, és szeretné látni őket. Végre. Ennyi év után. Sam már válaszolt neki. Újra elkezdtek beszélgetni. És az apja látni akarta őt. Mindkettőjüket. Miért nem mondta már el neki? Nos, legalább most majd el tudja mondani.

Ahogy Sam sétált az erősödő hóesésben, és hallotta a hó ropogását a csizmája alatt, újra boldognak érezte magát.

Caitlinnel az oldalán, a dolgok talán még inkább visszakerülnek a normális kerékvágásba. Talán a legjobbkor tűnt fel, hogy segítsen helyrehozni a dolgokat körülötte. Caitlinnek mindig meg volt erre a módszere. Talán ez volt az egyetlen esélye.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.